

SEED & BREAD

FOR THE SOWER

JES.55:10

FOR THE EATER

korte Bijbelse boodschappen van

THE WORD OF TRUTH MINISTRY

Otis Q. Sellers, Bijbelleraar

Vertaling © Stichting Lachai Roï, Lelystad, Nederland

www.lachairoi.org

Nr. 143

De doop in Mattheüs

Als de doop, het waterritueel, inderdaad van zo groot belang zou zijn als de uitspraken van veel mensen doet vermoeden, zou ieder die de waarheid Gods echt liefheeft elk Bijbelgedeelte dat daarover gaat moeten onderzoeken. Mijn Bijbel ligt hier geopend voor me en wanneer de lezer hem ook opent, dan zullen we de teksten samen doornemen.

Mattheüs 3:1. Hier ontmoeten we de man die Johannes de Doper wordt genoemd. Hij is de eerste en enige mens in de Schrift die deze beschrijvende titel achter zijn naam heeft gekregen. Zijn gezag om te dopen kwam van God. Als Gods afgezant was hij in staat om officieel individuele Israëlieten te vereenzelvigen met, te verbinden aan en op te laten gaan in de groep van Israëlieten die zich hadden onderworpen. Hij behoorde tot de familie in Israël (het geslacht van Aäron) waaraan de priesterlijke taken waren toebedeeld. Hij was dus een Joodse priester op Gods gezag die de dienst aan God verrichtte voor het volk Israël. Zijn ritueel was een toevoeging aan de omvangrijke eredienst die God door Mozes en anderen aan Israël had gegeven. De betekenis ervan was dat zij die de doop ontvingen vereenzelvigd werden met de groep van Israëlieten die zich hadden onderworpen, wat een grote verantwoording betekende voor hen die zich in deze positie lieten brengen. We moeten niet te snel overgaan tot de toepassing van deze Joodse ceremonie op onszelf. Het hoort niet bij het nieuwe leven dat wij hebben in Christus Jezus.

Mattheüs 3:5-7. Johannes was Gods heraut. De stroom mensen die naar hem toeging, begon klein en groeide daarna uit tot een geweldige massa. Hij was Gods vertegenwoordiger om deze mensen te binden aan

een leven van overgave aan God. Dit werk bereikte zijn hoogtepunt en werd geformaliseerd door een door God gegeven ceremonie, die aangeduid werd met dezelfde naam als wat erdoor tot stand werd gebracht, namelijk: vereenzelviging. Daarom was hun antwoord op zijn aankondiging een eed, waarbij zij op voorhand zwoeren zich te onderwerpen aan welk gebod dan ook dat God ze later zou opleggen. Op dat moment konden ze nog niet weten welke eisen verbonden zouden zijn aan Gods regering, maar ze zeiden: 'wat ze ook mogen inhouden, we zullen er aan voldoen'.

De komst van de Farizeeën en Sadduceeën is niet eenvoudig te verklaren, omdat het moeilijk is om hun motivatie te beoordelen. Het zou echter kunnen zijn dat ze hoopten nog wat controle te kunnen bewaren op de enorme stroom mensen die naar Johannes ging, door zich daarbij aan te sluiten. Maar omdat niets in hun leven ook maar in de verste verte wees op overgave aan God, weigerde Johannes hen met het door God ingestelde ritueel, de vereenzelviging met de Israëlieten die zich hadden onderworpen, te dienen.

Mattheüs 3:11. Wat hier *EIS METANOIAN* wordt genoemd (vertaald met: 'tot bekering') moet wel de aanduiding zijn van iets dat het gevolg was van Johannes' waterritueel. Het zou vertaald moeten zijn met 'tot overgave'. Deze woorden geven de positie aan van allen in Israël die toen leefden als overtuigde onderdanen, een duidelijk te onderscheiden groep in Israël, door God als zodanig gekend en erkend.

Dit is de eerste van acht verwijzingen naar de 'doop in de Heilige Geest' (*BAPTISEI EN PNEUMATI HAGIÖ*). De Here Jezus wordt geopenbaard als Degene die dit zal doen. Van Hem wordt ook gezegd dat Hij ze met 'vuur' zal vereenzelvigen. Dit moet een figuurlijk gebruik zijn van het woord 'vuur'. Er wordt hier iets 'vuur' genoemd dat absoluut geen letterlijk vuur is, dat wil zeggen: het heeft niet het licht en de hitte die veroorzaakt wordt door de ontvlamming van brandbaar materiaal. Het 'door vuur beproefd' worden (I Petr. 1:7) was een gebruikelijke uitdrukking onder de Hebreeëen en was gewoonlijk de aanduiding voor een uiterst diepgaande en onthullende beoordeling.

Wanneer de Bijbel wordt onderzocht, zal men tot de overtuiging komen dat wanneer het woord 'vuur' figuurlijk wordt gebruikt, het veelal te maken heeft met de oordelen (niet: bestraffingen) van God. Zie Psalm 97:3; 104:4; Jeremia 5:14; 23:29; Obadja 1:18; Maleachi 3:2. De belofte in Mattheüs 3:11 is dat de heiligen in Israël vereenzelvigd zullen worden met de oordelen van God in de Dag dat Hij regeert. Zie Mattheüs 19:28; I Corinthe 6:2.

Mattheüs 3:13,14,16. Omdat er een nieuw ritueel en een nieuw gebod waren toegevoegd aan de dienst die God aan Israël had gegeven, was het Gods wil dat iedereen in Israël zich op dat moment en op die plaats bij voorbaat zou onderwerpen aan Zijn toekomstige regering. Ze moesten zich door Johannes de Doper laten vereenzelvigen met de Israëlieten die zich hadden onderworpen. Het was gehoorzaamheid aan een Goddelijke richtlijn, een rechtvaardige daad als een Israëliet voldeed aan Gods eis. Onze Heer was een Israëliet en als zodanig kwam Hij bij Johannes om Zich te identificeren met de groep van mensen die zich hadden overgegeven. Toen Johannes ertegen protesteerde dit voor de Heer te doen, verklaarde Jezus dat het voor beiden betamelijk was alles wat juist en rechtvaardig is te doen. Aangezien de Here Jezus, toen Hij op aarde kwam, Zich bij voorbaat toegewijd had aan het doen van de wil van God, was het Zijn verlangen om één te worden met de Israëlieten die zich overgegeven hadden.

Mattheüs 11:11,12; 14:2,8; 16:14; 17:13. In deze gedeelten komt de officiële en beschrijvende titel van Johannes zes maal voor. Ze onthullen veel feiten over Johannes, maar niets over de betekenis van de waterdoop.

Mattheüs 20:22,23 (St.Vert.). In dit gedeelte komen we het woord ‘doop’ zes keer tegen. Geen van alle kan op één of andere manier betrekking hebben op het waterritueel. De twee broers tot wie deze woorden zijn gericht, begrepen ze in het licht van de waarheid die al aan hen was geopenbaard (zie Matt. 16:21). Voor hen die in die tijd Grieks spraken, had het woord *BAPTIZŌ* vele betekenissen, waarvan één was: het ondergaan van een ramp van overweldigende grootte. In het klassieke Grieks werd het gebruikt wanneer iemand door zulk diep water gaat, dat het zijn hoofd bedekt. Het werd gebruikt voor een schip dat zo ‘gedoopt’ werd door de golven dat het zonk. En voor mensen die zo diep in de schulden zaten, dat ze erdoor overweldigd werden. In deze zin wordt het hier door onze Heer gebruikt, als hij Jacobus en Johannes vraagt of zij overweldigd konden worden door de overweldigende ramp die Hem zou overweldigen.

Mattheüs 21:25. In dit vers wordt het woord ‘hemel’ gebruikt als synoniem voor God. Een duidelijk feit dat veel zogenaamde leraren van het Woord hardnekkig weigeren te onderkennen. Mijn antwoord op deze vraag is dat de doop van Johannes van de Hemel kwam, en dat ik met ‘Hemel’ God bedoel.

Mattheüs 26:23. Het woord ‘gedoopt’ dat hier staat, is *EMBAPIAS*, een woord dat verwant is aan *EMBAPTŌ*.

Mattheüs 28:19. Dit vers is al zo lang ‘de grote opdracht’ genoemd, dat veel christenen geloven dat het Gods belangrijkste richtlijn voor de tegenwoordige tijd is. Het zou meer nauwkeurig ‘de opdracht voor de apostelen’ kunnen worden genoemd, omdat deze woorden direct tot de elf apostelen waren gericht (Matt. 28:16). Judas was op dat moment niet meer in beeld. Tot deze mannen zei de Here Jezus, vlak voor zijn gevangenneming: ‘niet gij hebt Mij, maar Ik heb u uitgekozen en u aangewezen, opdat gij zoudt heengaan en vrucht dragen en uw vrucht zou blijven, opdat de Vader u alles geve, wat gij Hem bidt in mijn naam.’ (Joh. 15:16). Hij vertelde ze niet wanneer of waarheen ze zouden gaan, maar zij wisten uit Zijn woorden dat ze te zijner tijd zouden heengaan. Na Zijn dood, begrafenis en opstanding, kwam Hij weer op hetzelfde onderwerp terug, door te zeggen ‘heengegaan zijnde’, of ‘dan heengaande’. Dit is in het Grieks één woord (*POREUTHENTES*). Het is een deelwoord dat als hulpwerkwoord bij het hoofdwerkwoord, *MATHETEUSATE*, (tot discipel maken) hoort. Hij zei niet ‘ga’, of ‘gij zult gaan’, zoals velen graag gehad zouden hebben, en deze woorden op die manier in Zijn mond willen leggen.

Ik kan me nog goed herinneren dat ik, heel wat jaren geleden, zogenaamde ‘zendingdagen’ bezocht, waarvan het belangrijkste doel was om ‘vrijwilligers voor de zending’ te werven en vervolgens om geld bijeen te brengen om ‘deze fijne jonge mensen uit te zenden’. Bij verscheidene gelegenheden hoorde ik de spreker zeggen: ‘het is geen roeping, het is een opdracht - Gaat dan henen tot al de volken.’ De ironische tegenstrijdigheid in zijn hoogdravende toespraak was, dat hij naar geen enkel volk was geweest, behalve in zijn eigen stad. Het Grieks is hier niet moeilijk. Er staat: ‘heengegaan zijnde, maak al de volken tot Mijn discipelen’. Dit is de kern van de opdracht: de volken tot Zijn discipelen te maken: het heeft niets te maken met individuen. De volken moesten tot discipelen gemaakt worden en dan vereenzelvigd worden met, of verbonden worden aan de naam (d.i. het karakter) van de Vader en van de Zoon en van de Heilige Geest. Op die manier zouden ze worden opgenomen in al de programma’s en doelen van de Godheid in de dag dat God de wereld zal regeren. De woorden ‘in de Naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest’ waren nooit bedoeld als één of andere magische formule die een geestelijke zou moeten herhalen als hij iemand in water doopt of met water besprenkelt.

Deze opdracht kan niet worden vervuld tot op het moment dat Jezus Christus de Vader daartoe verzoekt en de volken Hem gegeven zijn als erfdeel (Ps. 2:8; 82:8), niet voordat God de volken op aarde regeert (Ps. 67:5). In die tijd zullen de mannen voor wie deze woorden waren bestemd, ‘op twaalf tronen zitten om de twaalf stammen van Israël te

richten' (Matt. 19:28). Vanwege hun positie onder Gods regering, hun krachten en hun verleden, zullen ze de meest geëerde en geëerbiedigde staatslieden op aarde zijn. En omdat de volken zich in die tijd willen vereenzelvigen met de Godheid (Ps. 67:4; 72:11,17; 138:4; Jes. 55:5; Matt. 12:21; Rom. 15:12), zullen deze machtige mannen uitgaan en de volken met God verenigen in Christus in een formele en vastgestelde eenheid. Verder zullen zij de volken onderwijzen over hun verantwoordelijkheden en hun gedrag onder Gods regering.

Deze woorden van de Here Jezus zullen de apostelen leiden in een dag die nu nog toekomstig is. Dat zal zijn nadat Hij de volken heeft gericht, Zijn gerichten heeft uitgezonden en de overwinning behaald. Dat zal zijn wanneer de volken hun vertrouwen op Hem hebben gesteld (Matt. 12:18-21). De grote waarheden van deze opdracht moeten niet belachelijk gemaakt en genegeerd worden zodat mensen ze kunnen gebruiken als fundament voor hun eigen programma's.

We hebben nu elk gedeelte in Mattheüs waar de 'doop' wordt genoemd, bekeken. Het resultaat is dat de feiten duidelijk aantonen dat de doop een door God gegeven toevoeging was aan de eredienst die aan Israël geschonken was. De doop werd bediend door iemand die een priester in Israël was en werd aan niemand anders verkondigd dan aan de Israëlieten die in Palestina leefden. In het eerste evangelie staat nergens dat we iemand moeten dopen of op pad moeten gaan om iemand te zoeken die ons wil dopen. Mensen blijven maar discussiëren over de manier waarop gedoopt moet worden, door besprenkeling, begieting, of onderdompeling. En wanneer ze een bepaalde methode hebben aanvaard, gaan ze op zoek naar iemand die hen op die wijze wil dopen. Ze denken dan wel dat ze op die manier gedoopt zijn, maar de meesten weten niet eens wat het werkwoord *BAPTIZŌ* betekent. Ook kennen zij het verschil niet tussen het ritueel en de werkelijkheid. Er zijn echter nog veel meer gedeeltes die overdacht moeten worden, zodat de slotconclusie moet wachten tot we ze alle hebben onderzocht.